STUDII

CONTRIBUȚIA ARHEOLOGIEI BUCUREȘTENE LA CUNOAȘTEREA ISTORIEI CAPITALEI, A PATRIEI

dr. PANAIT I. PANAIT

În anul 1861 vedea lumina tiparului, sub semnătura arh. D. Berindei, primul studiu de-sine-stătător privind istoria Bucureștilor. În cei 117 ani care au trecut de atunci istoriografia Capitalei a înregistrat o continuă dezvoltare, situîndu-se astăzi în fruntea istoriei locale românești, parte componentă a istoriei patriei. Volume de sinteză, sau de documente, numeroase studii, comunicări și note, reflectă aspectele majore ale evoluției locuirii omenești pe acest teritoriu din cele mai vechi timpuri pînă în zilele noastre. Un aport remarcabil în acest domeniu l-au adus izvoarele arheologice.

În pofida multitudinii stațiunilor străvechi sau medievale risipite pe toate cursurile de ape ce scaldă pămîntul Bucureștilor, teritoriul acesta s-a înscris mai tîrziu în cîmpul de lucru al arheologilor. Începătorii acestor științe, șezători în Capitală în primele decenii ale secolului al XIX-lea, preferă monumente păstrate pe malurile Dunării sau în zonele subcarpatice. Atît banul Mihalache Ghica cît și Vladimir de Blarenberg, Cezar Bolliac, N. Mavros, Alex. Obobescu ș.a. nu înregistrează în cîmpul lor de preocupări științifice urmele de viață străveche sau veche din centrul Cîmpiei Române. Meritul de a consemna descoperirea unor obiecte păstrate în pămînt a revenit colonelului D. Papazoglu care în modesta sa broșură „*Istoria începutului orașului București*", tipărită în 1870, consemna descoperirea cîtorva obiecte în zona Curții Vechi. Omul de știință chemat să deslușească semnificațiile unor piese surprinse cu prilejul amenajării instalațiilor hidrotehnice de la Arcuda, va fi prof. Grigore Tocilescu. Era sfîrșitul secolului al XIX-lea cînd universitarul bucureștean primea din partea lucrătorilor de la Arcuda, loc de pe malul Dîmboviței, cîteva obiecte din lut. Acestora li s-au alăturat două ciocane de piatră, o gresie de ascuțit, două greutăți pentru războiul de țesut ș.a. găsite în Dealul Spirii, piese intrate după aproape o jumătate de veac în patrimoniul Muzeului municipal. Pe baza acestor restrînse vestigii G. I. Ionescu-Gion concluziona, la începutul voluminoasei sale monografii, că „*Bucureștii au fost o stațiune preistorică*" [1]. Teza sa pornea și de la o vagă afirmație a lui Alexandru Odobescu care atribuia gorganul, de pe malul stîng al Dîmboviței, din apropierea podului Izvor, unor oameni sălășluitori cu mii de ani în urmă „*printre stuful mlaștinilor Cișmigiului*" [2].

[1] G. I. Ionescu-Gion, *Istoria Bucureștilor*, București, 1899 p. 4.
[2] Al. Odobescu. *Scrieri literare și științifice*, II, p. 268.

La începutul secolului nostru preocupările pentru arheologia bucureșteană se mențin sporadice. Se remarcă totuși studiul, adiacent arheologiei, al prof. Sabba Ștefănescu privind structura geologică a regiunii București, în care sînt luate în discuție și unele eșantioane de floră și faună fosile, semnalate la Ciurel și Cotroceni [3].

Etapa hotărîtoare în definirea arheologiei bucureștene începe cu șase decenii în urmă. Capitala statului unit atrage atenția unor oameni de știință care constată că teritoriul acesta din centrul Cîmpiei Române tezaurizează monumente de o certă valoare. „*Ultimele noastre săpături în șesul muntean* — scria Vasile Pârvan — *au dat la iveală un fapt aproape surprinzător. Valea Dunării și a afluenților săi a fost pătrunsă în chipul cel mai intens de expansiunea grecească tocmai în vremea lui Burebista și a succesorului lui, adică în a treia perioadă a Latène-ului dac. Ai impresia, chiar în regiuni mai depărtate, ca București, Ploiești, Turnu Măgurele, că te găsești tot în teritoriul rural al vreunui oraș grecesc de pe litoralul trac*" [4]. Marele om de știință, creator al ilustrei școli de arheologie românească, beneficia la data redactării „*Geticii*" sale, publicată în 1926, de cîteva descoperiri importante făcute la București și în împrejurimi. Este de fapt vremea descoperirilor de suprafață ale lui C. S. Nicolăescu-Plopșor de pe malurile Colentinei și de la Băneasa, a semnalării stațiunii „Ziduri între Vii" de către D. V. Rosetti urmată de catalogarea monumentelor de la Tei, Bucureștii-Noi, Dudești, Jilava ș.a. Arheologia românească este angajată în exploatarea siturilor din Cîmpia munteană : Tinosul cercetat de Ecaterina Dunăreanu-Vulpe și Radu Vulpe, Glina de către Ion Nestor, Sultana, măgura Gumelniței de la Oltenița, Boian, aflată în studiul lui Vladimir Dumitrescu, Gh. Ștefan ș.a. [5] Această perioadă de puternică emulație s-a reflectat favorabil asupra istoriei patriei în general, și a Bucureștilor în special. Loturile de materiale aduse în Capitală ofereau posibilitatea verificării obiectelor tot mai numeroase care se anunțau în escavațiile nisipăriilor și ale gropilor pentru cărămidă devenite frecvente pe cursul Dîmboviței și al

[3] Sabba Ștefănescu, *Stratele geologice din regiunea Bucureștilor*, „Buletinul Societății geografice române". 1, XXVIII, 1907, p. 1—16.
[4] Vasile Pârvan, *Dacia*, București, 1958, vezi și Vasile Pârvan, *Getica*, București 1926, p. 219.
[5] Dinu V. Rosetti, Importanța cercetărilor arheologice bucureștene din perioada 1923—1948, în „București, IX," București, 1972, p. 51.

https://biblioteca-digitala.ro

Colentinei. În perioada 1923—1948 au fost întreprinse săpături în 36 staţiuni bucureştene [6], rezultatele avînd o importanţă deosebită. Arheologii Ion Nestor, Vladimir Dumitrescu, D. V. Rosetti, M. Petrescu-Dîmboviţa, au dovedit, prin investigaţiile şi studiile lor, semnificaţia monumentelor arheologice bucureştene. Au fost abordate atunci vestigiile datînd din paleoliticul superior găsite la Bucureştii-Noi [7], s-au cercetat şi publicat monumentele gumelniţene de la Vidra, s-au identificat cele două culturi Glina III şi Tei aparţinînd epocii bronzului, au fost făcute publice descoperirile hallstattiene de la Ciurel ca şi acelea geto-dace de la Popeşti-Leordeni, Snagov, Popeşti-Novaci ş.a. Dar ceea ce sporeşte valoarea arheologiei bucureştene interbelice este preocuparea timidă la început, privind cunoaşterea mileniului I e.n. În acest sens se cuvin a fi menţionate săpăturile de la Dămăroaia care au permis identificarea unei aşezări din sec. VI—VII şi a unor locuinţe din sec. IX—XI, datate din nefericire eronat. Vor trece cîteva decenii de cercetări asidui cu puternice controverse ştiinţifice, pentru ca monumentele culturii autohtone din sec. IX—XI, semnalate printre primele staţiuni din cîmpie la Bucureşti, să ateste una dintre cele mai importante etape ale istoriei românilor. Puţine centre arheologice din ţară desfăşurau o activitate atît de cuprinzătoare în domeniul ştiinţei arheologice ca Bucureştii. Sfera preocupărilor se restrîngea atît asupra siturilor străvechi sau vechi cît şi a unor monumente medievale. Sînt cunoscute în acest sens săpăturile de la Snagov, Plumbuita, Goleşti, Cetăţeni ş.a.

Fără îndoială abordîndu-se un asemenea front de lucru se creeau fisuri în privinţa aprofundării unor studii. De aici discuţiile, uneori vehemente, în revistele de specialitate. Dar dincolo de aceste aspecte firesti într-un climat de cercetare se încetăţenea ideea valorii arheologice a acestui teritoriu, pe care înaintaşii nu o surprinseseră. Totodată se crea un patrimoniu muzeistic care prin intermediul expoziţiei era pus la dispoziţia opiniei publice, a istoricilor vremii. Şi cei mai mulţi dintre aceştia, începînd cu Nicolaie Iorga, P. P. Panaitescu, C. C. Giurescu ş.a. au folosit izvorul arheologic bucureştean la demonstrarea continuităţii de viaţă pe pămîntul românesc. Aceasta era moştenirea cu care se investea Şantierul arheologic Bucureşti în 1953, organism care trebuia să depăşească ceea ce Muzeul municipal şi unii arheologi ai Institutului de specialitate îşi propuseseră pînă acum, se născuse din schimbarea concepţiei de cercetare şi din tematica mult mai cuprinzătoare. În fond, noul colectiv alcătuit din prestigioşi oameni de ştiinţă îşi asuma misiunea de a cerceta nu o anumită epocă sau cultură, ci întregul proces de locuire omenească, din cele mai vechi timpuri pînă în pragul orînduirii moderne [8].

Colectivul cuprindea, în 1953, 7 arheologi, 4 istorici, 2 numismaţi, 1 arhitect şi 13 studenţi. Asigurau, prin competenţa lor buna desfăşurare a cercetării: arheologii D. Berciu, Vlad Zirra, Gheorghe Cantacuzino, D. V. Rosetti, S. Morintz, E. Comşa, M. Constantiniu; istoricii Ion Ionaşcu, responsabil al şantierului, Gh. T. Ionescu, Gh. Astancăi, Letiţia Lăzărescu-Ionescu; numismaţii Bucur Mitrea şi Octavian Iliescu, arh. Horia Teodoru.

În prima sa campanie începută acum 25 de ani, Şantierul arheologic Bucureşti a supus investigaţiei 16 obiective, cele mai importante grupîndu-se în jurul marilor ansambluri arhitectonice de la Radu Vodă şi Mihai Vodă, Curtea Veche precum şi la Giuleşti şi Crîngaşi[9]. A fost cel mai bogat şi divers program de lucru anual pe care l-a înregistrat Şantierul arheologic Bucureşti pînă în prezent. Din 1953 şantierul şi-a desfăşurat activitatea în mod permanent, atît prin campaniile anuale, cît şi prin cercetări de suprafaţă, intervenţii de salvare, publicarea de rapoarte, studii, lucrări monografice. În acest sfert de secol au fost cercetate peste 75 staţiuni, unele cuprinzînd două sau mai multe aşezări, 6 aflate în ţară [10]. Lotul cel mai numeros îl formează obiectivele medievale (cca 60) urmate de acelea din mileniul I în număr de cca 40, aşezările din epoca bronzului 14, cele geto-dacice 9, neolitice 7, hallstattiene 3 şi paleolitice 2. În total Şantierul arheologic Bucureşti a studiat, pînă în prezent, pe teritoriul Capitalei, cca 145 aşezări şi monumente medievale. Ritmul anual de lucru oscilează, în ultima perioadă, între 7 şantiere în 1964 şi 10 şantiere în 1977 şi 1978, la care se adaugă intervenţiile scurte de salvare pe şantierele de construcţii. Analizate în funcţie de dispunerea lor pe harta municipiului, 55% din obiectivele cercetate se aflau în vatra medievală şi 45% în spaţiul periferic al actualului teritoriu administrativ. În general toate cursurile de apă au stat în atenţia arheologilor, ponderea revenind Dîmboviţei şi Colentinei.

Din enunţarea acestor date rezultă că pămîntul Capitalei a fost locuit de om în toate marile epoci înregistrate de societate în continua ei dezvoltare. Uneltele din piatră cioplită de la Pantelimon au fost pînă de curînd printre puţinele mărturii privind paleoliticul inferior în centrul Cîmpiei Române. Descoperirile din ultimii ani de la Ciuperceni (Turnu-Măgurele) aduc, aşa cum a dovedit arheologul V. Boroneanţ, noi date privind această lungă etapă a procesului de antropogeneză. Mai frecvente sînt descoperirile din paleoliticul mijlociu şi cel superior, printre acestea găsindu-se şi frumoasa lamă răzuitor semnalată pe dealul Mihai Vodă. Ea poate fi considerată, pînă la noi descoperiri, cea mai veche unealtă cunoscută în vatra propriu-zisă a oraşului medieval. Începînd cu epoca pietrei şlefuite teritoriul Bucureştilor înregistrează mărturii de locuire stabilă a colectivităţilor umane. Argumentele în acest sens au fost obţinute de către dr. E. Comşa prin cercetările de la Malul Roşu, din cartierul Dudeşti, unde s-au studiat resturile unor locuinţe uşor adîncite în pămînt. Una din vechile culturi ale acestei epoci va purta numele haltei CFR Bolintineanu din vecinătatea Lacului Tei, unde a fost reperată prima oară. Creaţia materială şi spirituală a făuritorilor acestei culturi va sta la baza *culturii Boian*, căreia îi aparţin staţiunile Giuleşti, Vidra, Glina ş.a. Cea mai importantă descoperire privind această perioadă s-a făcut la Căldăraru, pe malul actualului lac Cernica. Prof. Gh. Cantacuzino, S. Morintz şi colectivul de specialitate, au cercetat cu această ocazie aşezarea şi necropola neolitică alcătuită din peste 370 de morminte, una dintre cele mai mari necropole neolitice din sud-estul Europei. Inventarul funerar alcătuit din obiecte de podoabă, arme, unelte, prezintă o valoare excepţională. Raportul cronologic între *culturile Boian* şi *Gumelniţa* a reieşit suficient de concludent din stratigrafia staţiunilor Glina şi Vidra.

Dacă monumentele epocii bronzului erau mai de mult timp cunoscute, ceea ce a adus nou Şantierul arheologic Bucureşti a fost descifrarea unor faze ale *culturii Tei*, de către V. Leahu [11], cu implicaţii privind întreaga ei arie de răspîndire, sau precizarea unor moşteniri gumelniţene, în ceramica Glina III. De veche tradiţie în preocupările arheologilor din Capitală, studiile privind epoca fierului au ocupat un loc aparte. Monumentele acestei civilizaţii sînt reperate atît în centrul oraşului cît şi pe colinele de la Mihai Vodă, Radu Vodă, Piscului, în unele cartiere mai îndepărtate. Civilizaţia geto-dacă de pe teritoriul Bucureştilor, indisolubil legată de centrul Argedava, cercetat de Radu, Ecaterina şi Alexandru Vulpe, se înscrie în aria largă a Latènului danubian. O importanţă deosebită prezintă cele 8 tezaure de monede, sau monede şi obiecte de podoabă, ce au aparţinut locuitorilor geto-daci de pe actualul teritoriu al Capitalei.

---

[6] Ibidem, p. 53.

[7] D. Berciu, *Le paléolithique et le mésolithique en Roumanie*, „Buletinul Institutului Român", Sofia I, 1941 nr. 2, p. 583.

[8] O contribuţie însemnată în identificarea obiectivelor ce trebuiau cercetate au adus Gh. Ştefan, B. Mitrea şi Gh. Astancăi, directorul Muzeului de istorie a municipiului Bucureşti.

[9] Rapoartele de cercetare au fost publicate în volumul *Bucureşti. Rezultatele cercetărilor arheologice, istorice şi numismatice*, Bucureşti, 1954, precum şi în volumul *Bucureştii de odinioară*, Bucureşti, 1959, sub redacţia prof. univ. Ion Ionaşcu.

[10] Studii şi rapoarte publicate în „Cercetări arheologice în Bucureşti", Bucureşti, 1963; idem vol. II, Bucureşti 1965, precum şi în Anuarul „Bucureşti. Materiale de istorie şi muzeografie", I—IX, Bucureşti, 1964—1972.

[11] Valeriu Leahu, *Cultura Tei*, Muzeul de istorie a municipiului Bucureşti, 1973.

https://biblioteca-digitala.ro

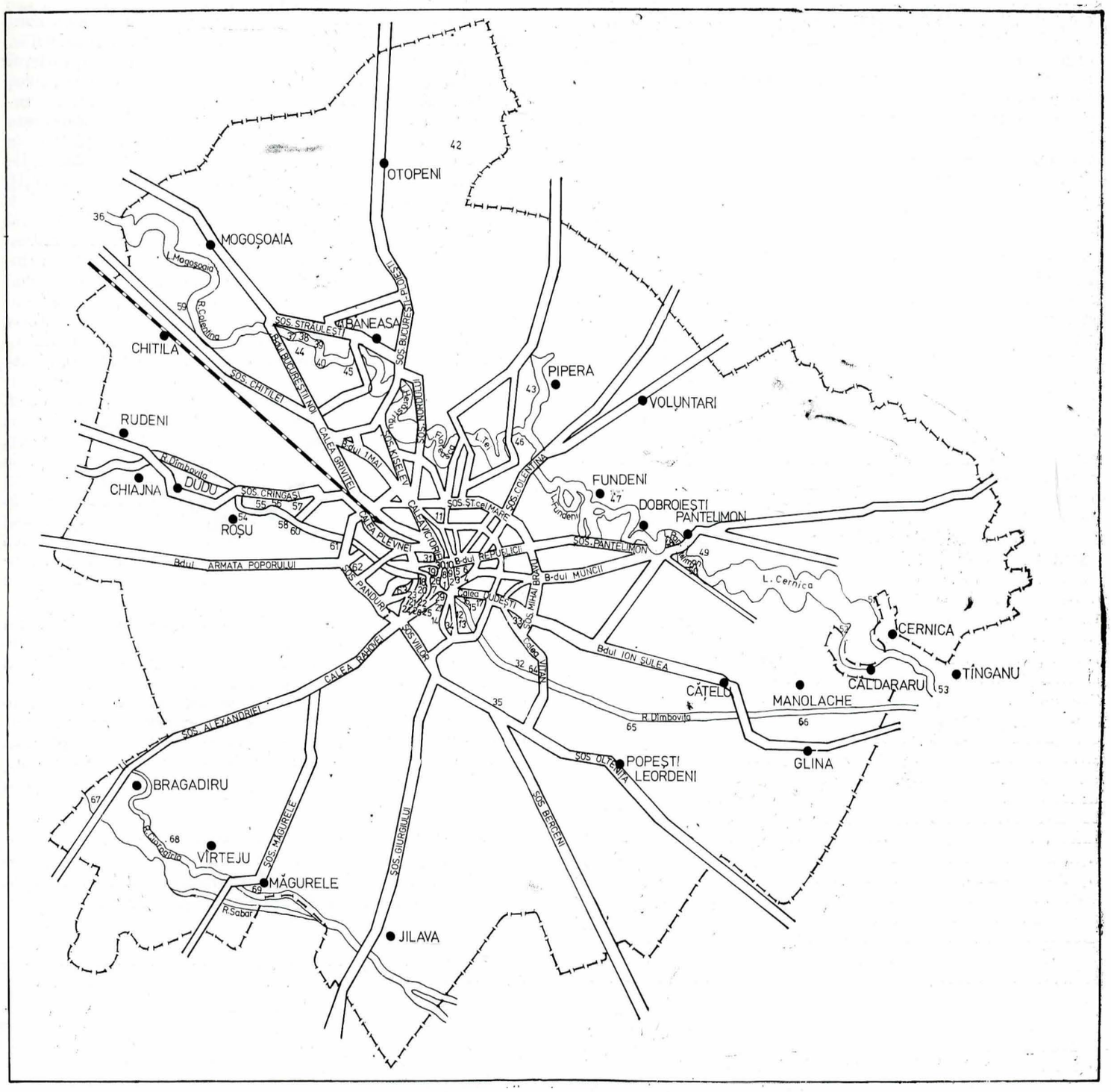

1. Zona Curtea Veche : Palatul Voievodal, Hanul Manuc, Biserica Curtea Veche, Cafeneaua Veche, str. Soarelui, Pasajul Francez, B-dul 1848, Hanul Gabroveni, Hanul cu Tei, str. Blănari, str. Smîrdan
2. Str. Patria
3. Biserica Sf. Gheorghe Vechi
4. B-dul G. Coșbuc
5. Biserica Sf. Gheorghe Nou
6. Biserica Răzvan
7. Biserica Sf. Dumitru-Poșta
8. Palatul Șuțu
9. Colțea
10. Biserica Sf. Sava
11. Biserica Visarion
12. Ansamblul Radu Vodă
13. Biserica Bucur
14. Biserica Flămînda
15. Str. Aurorei
16. Biserica Sîrbi
17. Dobroteasa
18. Ansamblul Mihai Vodă
19. Gorganul Sf. Ilie
20. Curtea Nouă
21. Biserica Sf. Nicolae
22. Mănăstirea Antim
23. Biserica Sf. Apostoli
24. Schitul Maicilor
25. Calea Rahovei
26. Casa feudală de la Mihai Vodă
27. Dealul Marii Adunări Naționale
28. Str. Apolodor
29. Piața Națiunilor Unite
30. Zlătari
31. Piața Sălii Palatului R. S. România
32. Dudești
33. Foișorul Mavrocordaților
34. Biserica Slobozia
35. Ansamblul Văcărești
36. Buciumeni
37. Străulești-Măicănești
38. Străulești-Lunca
39. Alba
40. Străulești-La Stejar
41. Băneasa
42. Otopeni
43. Pipera
44. Bucureștii Noi
45. Dămăroaia
46. Palatul Ghica-Tei
47. Fundeni
48. Pantelimon
49. Pantelimon Lac
50. Cățelu Nou
51. Cernica
52. Căldăraru
53. Tînganu
54. Roșu
55. Biserica Giulești
56. Giulești-Sat
57. Crîngași
58. Militari-Cîmpul Boja
59. Chitila
60. Ciurel
61. Grozăvești
62. Cotroceni
63. Dealul Spirii
64. Vitan
65. Popești-Leordeni
66. Glina
67. Bragadiru
68. Vîrteju
69. Măgurele

https://biblioteca-digitala.ro

Cele mai valoroase sînt tezaurul de la Herăstrău, alcătuit din brățări, colier și lanț de argint, monede, falere din argint aurit, și tezaurul de la Vîrteju format din 299 piese de argint, publicat cu un amplu comentariu de către Bucur Mitrea. În ultimii ani au fost descoperite, cu prilejul unor lucrări edilitare, tezaurele de la Militari și Vitan. Numeroase obiecte atestă legături multiple cu Imperiul Roman. Este de remarcat faptul că cel mai vechi izvor scris, cunoscut pînă acum la București, este un fragment de inscripție romană.

Contribuția fundamentală a Șantierului arheologic București constă în precizarea continuității de viață a populației autohtone în mileniul I e.n. Descoperirile de la Militari (Cîmpul-Boja) făcute de V. Zirra și Gh. Cazimir au demonstrat, prin campaniile din 1958—1960, existența unei așezări din sec. III e.n. bogată în obiecte de factură romană și în vase geto-dace. Secolului următor, studiat cu predilecție de M. Constantiniu, îi aparțin monumentele arheologice de la Fundeni, Străulești, Crîngași, Șindrilița, Curtea Veche. etc. În cinci din aceste stațiuni au fost descoperite unul sau mai multe cuptoare de ars oale. Astăzi nu mai poate fi nici un dubiu asupra caracterului sedentar, autohton, al creatorilor acestei civilizații. După cum se știe sec. VI—VII înregistrează la București o concentrare de așezări stabile. Sînt reperate pînă acum peste 15 sate, parte dintre ele amenajate pe vechile vetre ale sec. III—IV e.n. Deși beneficiem de unele mărturii privind sec. VIII, în prezent nu putem urmări în mod sigur legătura între faciesul Ciurel-Ipotești-Cîndești și cultura sec. IX—XI. Este una din lacunele și în același timp obligațiile colectivului Șantierului arheologic București pentru viitorii ani. Surprinderea acestor verigi, posibilă în lumina recentelor descoperiri de la Bragadiru și Străulești-Măicănești, va duce la reconstituirea integrală a succesiunii în timp a societății autohtone în spațiul geografic ocupat de București. De fapt una din concluziile esențiale către care conduc descoperirile de pînă acum de la Izvorul-Giurgiu sau de la Obîrșia-Nouă este legătura directă între civilizația sec. VIII cu aceea a veacurilor următoare. Veacuri care indică o evidentă sporire a factorului demografic îndeosebi aici în centrul Cîmpiei Române, unde se cunosc 35 vetre de sate. Cea mai întinsă așezare pare a fi aceea de la Curtea Veche, ale cărei locuințe apar de la Piața Națiunilor Unite pînă înspre podul Șerban Vodă și Institutul medico-legal. Teritoriul Bucureștilor poate fi considerat un punct de referință privind stadiul dezvoltării economice și demografice în sec. IX—XI.

Un capitol aparte al programului de lucru în domeniul arheologiei bucureștene l-a constituit originea orașului. În literatura de specialitate această problemă stăruie cu consecvență în studiile multora dintre istoricii Bucureștilor. Pentru a depăși impasul puținelor izvoare scrise, Șantierul arheologic București și-a propus, încă din 1953, elucidarea acestui aspect. Rezultatele remarcabile suscitînd însemnate eforturi științifice și materiale sînt îndeobște cunoscute [12]. Cel de al XIV-lea secol înregistra în centrul de astăzi al orașului o mică cetate din cărămidă, înconjurată de sate cercetate la Măicănești, Grozăvești, Lupești, Ciurel și la Mănești. Peste fundațiile acestei cetăți Vlad Țepeș va înălța, în 1458—1459, cetatea sa din piatră. Ambele construcții, integrate acum în originalul Muzeu Curtea Veche, reprezintă contribuții la cunoașterea arhitecturii românești din sec. XIV—XV. Din 1953 și pînă în 1978 un număr de peste 30 de monumente laice și religioase au fost studiate arheologic de către un larg colectiv alcătuit din P. I. Panait, M. Turcu, A. Ștefănescu, C. Tico, R. Ciuceanu. Arheologia a devenit un partener indispensabil în opera de restaurare a unor ansambluri arhitectonice ca Antim, Văcărești, Cotroceni, Ghica-Tei, hanurile Manuc, Tei, Gabroveni, etc. Recentele săpături de la Curtea Nouă au condus la dezvelirea unor încăperi și fundații ale ctitoriei lui Alexandru Ipsilanti și ale urmașilor săi. De asemenea intervențiile pe șantierul METROU, pe șantiere de construcție ca acelea de la Grozăvești, Dealul Spirii, Vitan, Zlătari etc. au dus la salvarea unor obiecte valoroase. De fapt toate acestea subliniază una din trăsăturile majore ale arheologiei contemporane: legarea ei directă de marile comandamente ale prezentului.

Acest bogat program de lucru a beneficiat de sprijinul material larg al Consiliului Popular al municipiului, de încrederea Comisiei naționale a patrimoniului cultural național, de colaborarea cu Institutul de Arheologie și centrul de cercetări antropologice, cu Facultatea de Geografie-Geologie a Universității București. În ultimele campanii cercetarea este nemijlocit legată de participarea studenților și cadrelor didactice ale Facultății de Istorie, a elevilor unor licee din București și din unele localități învecinate.

Întregul tezaur de date, monumente, obiecte, demonstrează că și acest pămînt, pe care s-a constituit capitala patriei, aidoma unui simbol al aspirațiilor întregului popor, este o străveche vatră de civilizație și cultură.

[12] Panait I. Panait, Aristide Ștefănescu, *Muzeul Curtea Veche*, București, 1973.

AȘEZAREA GETO-DACĂ DESCOPERITĂ ÎN CARTIERUL BUCUREȘTII NOI

dr. MIOARA TURCU

Pe malurile rîurilor (Dîmbovița, Colentina, Ciorogîrla și Sabar) ce străbat teritoriul municipiului București, o serie de așezări geto-dace demonstrează, prin multitudinea lor, o intensă viețuire a acestor meleaguri. Dintre locuirile datînd din a doua epocă a fierului face parte și aceea descoperită în cartierul Bucureștii Noi. Semnalată pe malul drept al Colentinei — unde rîul cotește formînd noul lac Griviței — prin lucrările regionalei C.F.R. București, începute în luna iunie 1974, în vederea amenajării unui parc și strand, așezarea punea în evidență fragmente din chirpic provenind de la pereții locuințelor, bucăți mari de vetre, piese ceramice. Era cert că teritoriul adăpostește o stațiune arheologică, a cărei investigare se impunea cu stringență [1].

Într-o primă fază a campaniei de cercetări s-a procedat la salvarea, pe cît a fost posibil, a locuințelor afectate direct de lucrările de amenajare.

Pe latura de vest a terasei, lucrările amintite au atins o așezare feudală (secolele XIV—XVII) din care a putut fi delimitat conturul a două bordeie (notate B 1 și B 2) în mare parte răscolite. Pe aceeași parte a terasei a fost surprinsă o vatră feudală, care a făcut parte — probabil — dintr-o locuință (notată B 10). Pe restul suprafeței terasei au fost depistate și cercetate, pe cît a permis ritmul alert al lucrărilor edilitare, urmele unei așezări Latène, de care ne vom ocupa în rîndurile de față.

Intervențiile arheologice urmau să rezolve: cunoașterea întinderii teritoriale a așezării; precizarea stratigrafiei terenului, dezvelirea și studierea complexelor de locuire descoperite prin lucrările respective, salvarea obiectelor de interes istoric etc.

[1] Existența vestigiilor geto-dace și feudale a fost sesizată de dr. Panait I. Panait, arheolog, șef de secție la Muzeul de istorie a municipiului București.

https://biblioteca-digitala.ro